

Anh sẽ đi cùng em chứ?

Hà Nội, sáng 11.7, 8:05

Đúng là ánh mắt ấy, không thể lẫn vào đâu được, ánh mắt mọi khi mình vẫn nhìn trong ảnh, trong những lúc nói chuyện trên mạng xã hội, nhưng sao, hôm nay khi nhìn vào ánh mắt ấy, tim mình lại thế này.

Đan chưa bao giờ tin vào tiếng sét ái tình, càng không thể tin rằng, em thích anh ngay từ lần đầu tiên gặp mặt như thế. Quen anh đã lâu, nhưng Đan và anh chỉ quen qua mạng xã hội, trong những lần trao đổi công việc part-time qua mạng. Cô là người mới, còn anh là người giao công việc, chỉ dẫn những thứ cần thiết, nhắc nộp bài đúng hạn...

Gần 1 năm, chỉ chat về công việc, anh lâu lâu nhắc nhở giữ sức khỏe và cố gắng nộp bài đúng hạn, ngoài ra, những lần cô làm bài tốt, anh khen và gửi thêm tiền nhuận bút qua thẻ thanh toán. Chưa một lần gặp ngoài đời thực, cũng chưa bao giờ cô có ấn tượng hơn mức bình thường với người quản lý của mình. Vậy sao, hôm nay, ngay lần gặp đầu tiên này, cô lại đổ gục trước anh, nhanh hơn bất kỳ tia sét nào, đến nỗi, khi anh quay bước đi rồi, cô mới nhận ra, tim mình lỡ nhịp, thực sự.

Hà Nội, sáng 11.7, 8:15

- Này cô bé, anh chụp 1 kiểu ảnh nhé!

- Không!!!! Em vào ảnh xấu lắm.

Cô đứng dậy, cúi đầu chào anh, tránh ống camera chụp hình từ phía anh. Đó là lần đầu tiên, cô và anh gặp nhau ngoài đời thực, không phải qua màn hình máy tính. Gặp nhau lần này, là anh, với cương vị người quản lý, tiền đoàn công tác dài ngày thăm dò thị trường phía Nam, trong đó cô chịu trách nhiệm chính trong chuyến khảo sát thị trường.

Ngắn gọn, nhưng đủ ý, anh dặn dò các nhân viên chú tâm vào công việc, chăm lo sức khỏe, thường xuyên báo thông tin về. Mọi người lên xe, bắt đầu cho hành trình mới. Riêng cô, đã biết, tim mình lỡ nhịp thật rồi, và hành trình

trên vai cô sẽ nặng hơn, khi mang thêm một nỗi nhớ. Rõ ràng là cô nhớ anh, ngay khi anh vừa quay lưng đi, rõ ràng, cô bị sét đánh, mà không, nhanh hơn cả sét đánh. Tự nhủ, nhất định sau chuyến công tác này, nhất định, phải nói cho anh biết....Cô tự cốc mình đau điếng, để đảm bảo tinh thần được trở lại bình thường. Nhớ nhung thế này, làm việc được sao?

Huế, ngày 15/7

Cô vừa mail cho anh, báo công việc ở đây. Cô cứ băn khoăn mãi, xem có nên gửi lời chúc buổi tối tốt lành tới anh hay không. Rồi cô gõ vài dòng, hỏi thăm cả sức khỏe của anh nữa. Con người ấy, suốt ngày chỉ có công việc, không biết anh có ăn đúng giờ không nữa. Hà Nội ời, mong về với mi quá, dù vừa mới bước chân đi, vì ở đó có anh!

Không có thư rep lại. Cô nhìn ra bầu trời Huế đầy sao, đăng vài dòng lên trang cá nhân, và tắt máy. Sáng sau, cô nhận được mail trả lời, dòng cuối anh cảm ơn cô, chúc cô ngày mới vui vẻ. Có thể thôi, mà làm cô cười cả ngày sau đó. Mấy anh chị trong đoàn còn thắc mắc mãi, làm cô bối rối quá chừng. Mỗi nơi cô đến, mỗi thứ cô nhìn thấy, đều ghi lại và gửi gắm cho anh. Cô không biết cảm giác của anh sẽ thế nào, chỉ đơn giản là muốn chia sẻ, muốn chạm gần hơn vào thế giới của anh, từng chút một, mỗi ngày.

Hà Nội, 16.7

Anh nhận được mail của Đan. Cô gái trẻ ham thích xê dịch và rất tận tụy với công việc. Đi tới đâu, dù công việc có bận rộn thế nào, em cũng dành vài dòng cuối email ghi lại cảm xúc của mình về nơi vừa đặt chân đến. Huế, Đà Nẵng, hay những vùng xa xôi hơn, ít người biết đến, em vẫn thích chúng một cách kỳ lạ. Mỗi khi nhận được mail của em, tôi cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều, khối lượng công việc của người quản lý cũng đỡ thảnh thơi hơn. Ở em, lúc nào cũng có sự thích thú, hứng khởi, và nhiệt huyết. Làm việc cùng nhau gần một năm qua mạng, tuy nhiên chưa bao giờ em trễ hẹn gửi bài, cực kỳ có trách nhiệm.

Sáng nay, đi café với một đối tác ở Đà Nẵng, người đó có nhắc tới Đan, anh chợt nở một nụ cười nhẹ. Đối tác phản ánh tốt về cô gái, nói em làm việc rất nhiệt tình và có trách nhiệm. Anh nói các trường Đan đến khảo sát, nhà trường, phụ huynh và các em học sinh đều cho phản hồi cực kỳ tích cực. Hai

người trao đổi thêm một vài thông tin và chào tạm biệt. Lúc này, khi chỉ còn lại một mình, anh nhắn một tin, báo mọi người cố gắng, ngàn ngàn mãi, xem có thêm gửi dưới tin nhắn điều gì cho em, nhưng lại thôi....

Hà Nội sớm nay trong lành quá! Chợt muốn nắm tay ai đó đi lòng vòng một vòng phố cổ. Là em, là Đan!

Nha Trang, ngã.

Rời thành phố của những cây cầu-Đà Nẵng, Đan và đoàn khảo sát tới Nha Trang, mọi người ai cũng mong chờ tới đây, để lùa tay vào làn nước trong xanh màu ngọc bích tắm biển thỏa thích sau giờ làm việc. Đan cũng vậy. Cô thích biển, thích vô cùng. Các trường nơi Đan tới khảo sát và giới thiệu đều có phản hồi rất tốt. Cả team ai cũng hào hứng để đi thêm những vùng khác, với hy vọng lần này dự án triển khai sẽ diễn ra tốt đẹp.

Sau giờ làm, Đan cùng mọi người chạy xe ra biển. Đoạn cua rẽ, một chiếc xe bất ngờ mất lái, đâm sầm vào xe Đan. Cô chỉ biết, sau cú ngã, thì người mình đau điếng, chẳng còn biết gì nữa.

Tỉnh dậy, mọi người ai cũng sốt sắng lo cho Đan, may mà không sao, chỉ do sốc quá mà ngất đi. Đan cười tự nhủ đúng là đồ nhát, mà bị ngất do sợ chứ chẳng phải do bị quá đau. Tay trái cô vẫn đau ê ẩm và rỉ máu, nhưng như thế là may quá rồi. Người lái xe hôm đó cũng may, chỉ đau hơn cô một tẹo, anh xin lỗi và xin đền bù một khoản tiền, Đan xua tay, cô không sao là tốt rồi. Anh thanh niên cảm ơn rồi rít, rồi hứa sẽ mời mọi người tới nhà anh chơi. Thế là lại có thêm bạn mới.

Khi tất cả mọi người đã ra ngoài, Đan mới dám nhớ lại khoảnh khắc lúc đó, kể ra cũng đáng sợ, nhớ cô bị làm sao, không về gặp anh được nữa thì....Cái khoảnh khắc lúc đó, cô chỉ nhớ về một người-là anh. Con gái khi yêu, đúng là điên, chẳng lo cho bản thân mình, chỉ lo không về gặp được người trong mộng. Cô bật cười, sớm nay Nha Trang nắng chan hòa quá.

Hà Nội, đợi chờ

Bình thường, em luôn gửi mail vào mỗi buổi tối, có khi sáng sớm thì gửi bản kế hoạch, lần này không thấy. Anh tự thấy bồn chồn, liền gọi điện cho

Trường cùng đi nhóm khảo sát xem tình hình thì mới hay Đan bị ngã. Có cảm giác lo lắng choán đầy tâm trí anh, dù Trường chắc chắn là cô sẽ không sao và mọi người trong đoàn vẫn ổn mà anh thì cứ đứng ngồi không yên sau cú điện thoại. Đang còn ngần ngừ, thì chuông điện thoại anh reo:

- Em xin lỗi, em xin lỗi đã gửi mail trễ, tại hôm qua...Giọng Đan bên đầu dây rối rít. Anh cắt ngang:

- Em có sao không?

- Em...em không sao. Cám...cám ơn anh.

Anh dịu lại khi nghe Đan nói, anh nhắc đi nhắc lại lần nữa là em phải nghỉ ngơi rồi hãy tiếp tục công việc và phải đảm bảo khỏe mạnh trở về đây gặp anh.

Đan tắt máy rồi, mà anh vẫn còn chưa tin được những lời mình vừa nói-1 người khô khan lúc nào cũng chỉ biết có công việc. Quả thật, với mớ công việc dày đặc, anh chẳng còn thời gian mà nghĩ xa xôi, một buổi hẹn hò xem chừng xa xỉ quá. Vậy mà hôm nay, lại có cảm giác lo lắng tột độ dành cho một người. Quen Đan gần một năm, và chỉ gặp hôm đi tiễn em, nhưng anh có ấn tượng mạnh mẽ về đôi mắt ấy, cũng chưa cô gái nào từ chối không cho anh chụp ảnh! Về đây mau, anh sẽ cho em biết tội của mình. Anh cười thầm, mong chờ đến cuối tháng.

Đà Lạt, em nhớ anh

Đoàn tới Đà Lạt, mọi người hào hứng với những ngôi trường nơi đây, hào hứng với những ngọn đồi, những vạt hoa mimosa vàng cả lối đi. Công việc, dù đôi lúc có khó khăn, nhưng Đan và mọi người đều giải quyết rất tốt. Cũng có thể, vì ai cũng mong hoàn thành công việc như dự kiến để được quay trở về nhà sau tháng trời rong rã.

Trời Đà Lạt đầy sương mù, nhưng không khí thì dễ chịu vô cùng. Đi trên con đường hai bên đầy rừng thông xanh ngắt, Đan chỉ muốn ngay lập tức gọi cho anh, dù viện cớ công việc hay gì gì đi nữa thì cũng muốn nói rằng ở đây đẹp lắm, anh có thể đến đây được không, vì con bé này nhớ anh lắm rồi. Nghĩ một tràng, nhưng lại thấy mình nhảm nhí quá, ở Hà Nội giờ anh còn cả đồng

công việc chất chồng, quan tâm gì mình chứ.

Ai cũng nói, Đà Lạt là thành phố của tình yêu, có lẽ vì thế, mà đến đây, ai rồi cũng thấy yêu thương một điều gì đó. Lúc đi bộ dọc theo triền đồi, leo lên một con dốc, Đan chợt dừng lại, hỏi người đồng nghiệp đi bên cạnh:

- Chị đã từng yêu ai tha thiết, ngay lần gặp đầu tiên chưa?

Chị hơi khựng lại, rồi quay sang mỉm cười với Đan: Cảm nắng ai rồi sao? Trước chị cũng thế.

- Em bị sét đánh chị ơi! Đan lay lay nhánh hoa bên vệ đường.

- Thì nói đi. Cô xông xáo lắm cơ mà. J Chị đùa nhẹ!

- Em nói thật đấy, về Hà Nội em sẽ nói.

- Ừ, tình yêu thì phải nói ra em ạ. Lưng chừng dốc, Đan lại nghe tim mình đập rộn ràng.

Dòng mail đầu tiên:

Đà Lạt, em nhớ anh lắm....

Hà Nội, anh cũng nhớ em

Sáng nay dắt xe đi làm, mà đầu óc anh không sao tập trung được. Anh chỉ mong một ngày dài mau trôi qua, công việc thì ngày nào giải quyết cũng vẫn là công việc, nhưng anh mong nhận được mail của Đan. Lắc đầu xua đi cái ý nghĩ đang chiếm tâm hồn anh bao ngày qua, anh lao đi.

Bên anh đang tuyển những cộng tác viên mới, đội ngũ này rồi cũng sẽ như team của Đan, sẽ đi các nơi để phát triển dự án của công ty. Gặp gỡ những người mới, nhìn những khuôn mặt mới, mà sao anh chỉ nhớ tới Đan.

Chỉ khi người ta lần tìm ai đó giữa biển người, người ta mới thấu, trái tim mình hướng về ai. Anh hiểu tim mình đập vì lý do gì rồi. Là em cô gái ạ.

.....Khác hẳn mọi khi, Đan hay chia sẻ cảm xúc dưới cuối email, nhưng lần

này, dòng đầu tiên anh nhận được, lại là nỗi nhớ. Màn hình máy tính bỗng chốc ngập đầy sắc vàng hoa mimosa và nụ cười của Đan. Anh biết mình cũng nhớ người ấy, rất nhiều.

Cứ trân trân nhìn màn hình máy tính, anh quên rằng, ngoài kia, phố đã chìm vào giấc ngủ dài.

Anh sẽ đi cùng em chứ?

Câu đầu tiên khi em trở lại Hà Nội, là câu xin nghỉ việc.

Anh ngỡ ngàng, sau một tháng trời xa cách, sau những tâm sự cô từng chia sẻ, cô gái anh nhớ thương đang đứng trước mặt anh, vậy mà cô ấy đang nói gì đây?

- Em xin nghỉ để đi du lịch cùng người em yêu.

- Em...em muốn đi bao lâu? Với ai? Anh nghe giọng mình có chút mất bình tĩnh.

- Để xem anh ấy có đồng ý hay không? Là anh đấy. Em thích anh! Anh suy nghĩ rồi trả lời em đi. Đan nói một hơi dài, nhanh và gấp.

- Anh bận lắm, nên không có thời gian suy nghĩ đâu.

Mặt Đan xịu xuống, bờ vai em run run, giọng nói như muốn khóc:

- Anh không thích em thì cứ nói thẳng đi...

- Ngốc à, anh bận nên không có thời gian suy nghĩ, nên anh đồng ý luôn này! Anh cười, vòng tay ôm ghì Đan vào lòng, cô gái mà anh yêu thương, người anh đã chờ đợi bao lâu nay đang nép vào ngực anh. Yêu em, nhiều lắm cô gái ạ. Đan nghe tim mình nhảy điệu flamenco rộn ràng, cô đang mơ về những con đường, về những vòng ôm của anh, và về những ngày có anh bên cạnh. Tình yêu, là phải nói ra!